

ΒΑΣΩ ΜΙΧΑΗΛΑΚΗ - ΑΡΦΑΡΑ

Η αόρατη ομπρέλα

οικολογικό παραμύθι
εικονογράφηση: Απόστολος Καραστεργίου

βιβλίο με CD

Β' έκδοση

Διάπλαση

ΒΑΣΩ ΜΙΧΑΗΛΑΚΗ - ΑΡΦΑΡΑ

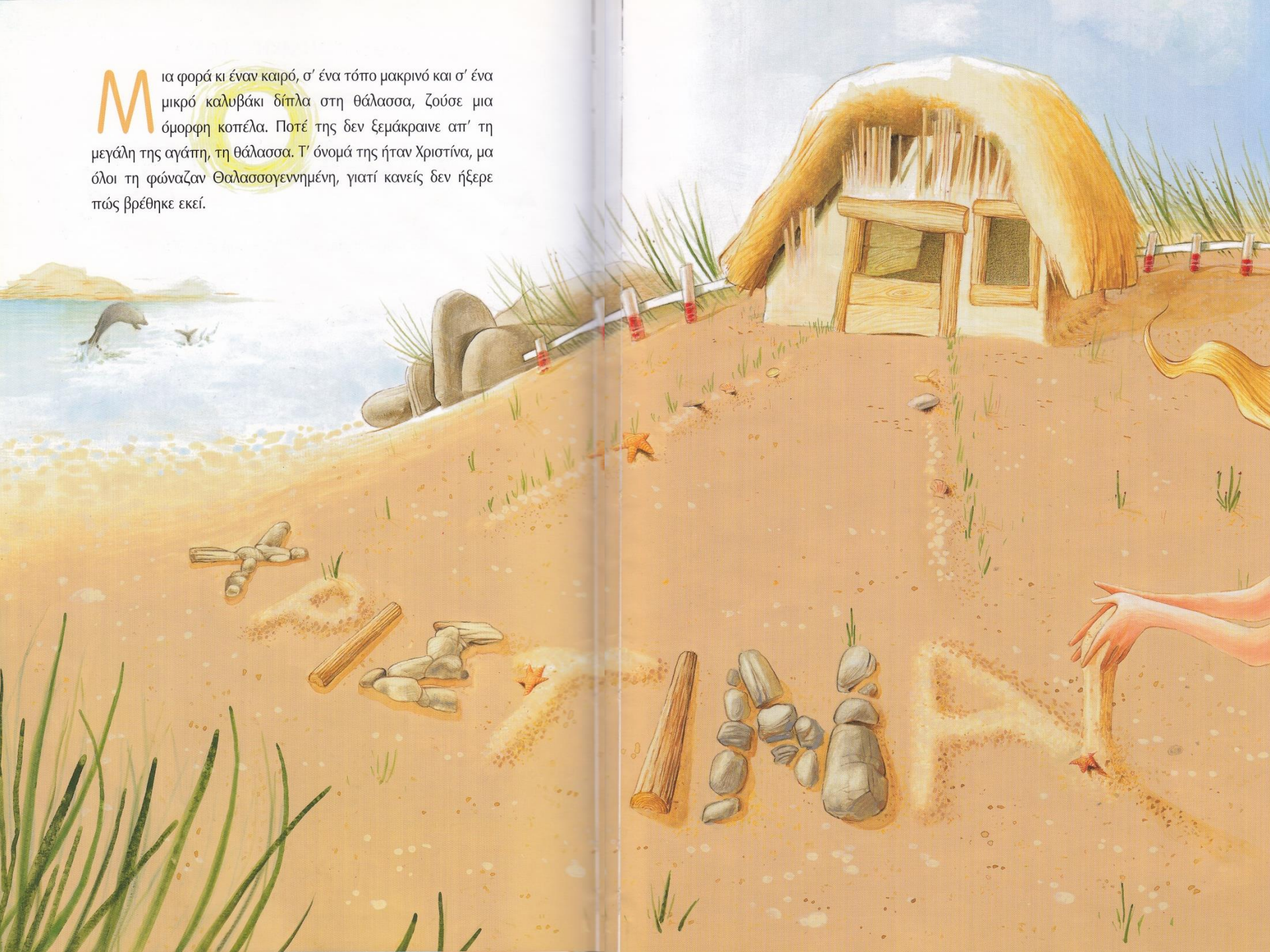
Η αόρατη ομπρέλα

Εικονογράφηση: Απόστολος Καραστεργίου

Διάπλαση

Μια φορά κι έναν καιρό, σ' ένα τόπο μακρινό και σ' ένα μικρό καλυβάκι δίπλα στη θάλασσα, ζούσε μια όμορφη κοπέλα. Ποτέ της δεν ξεμάκραινε απ' τη μεγάλη της αγάπη, τη θάλασσα. Τ' όνομά της ήταν Χριστίνα, μα όλοι τη φώναζαν Θαλασσογεννημένη, γιατί κανείς δεν ήξερε πώς βρέθηκε εκεί.

Κάθε πρωί, η Χριστίνα η Θαλασσογεννημένη, έβγαινε απ' το καλύβι της, σήκωνε τα μάτια ψηλά στον ουρανό, κοίταζε τον ήλιο και τον καλημέριζε.

- Καλημέρα ήλιε μου, καλημέρα φως μου, του έλεγε, και τότε εκείνος της χάιδεε γλυκά το πρόσωπο με τις χρυσαφένιες ακτίνες του.

- Καλημέρα και σ' εσένα μικρή μου, της έλεγε.

Ακόμα και τις μέρες που είχε συννεφιά, η Χριστίνα η Θαλασσογεννημένη έστελνε στον ήλιο την καλημέρα της κι ύστερα ξεκινούσε το σεργιάνι της με τη βάρκα της, την Αργώ.

Αρμένιζε στα μονοπάτια της θάλασσας και μιλούσε με τα δελφίνια και τα θαλασσοπούλια.

Σαν σταματούσε η Αργώ μεσοπέλαγα να ξεποστάσει, η Χριστίνα έπιανε το τραγούδι και τότε όλοι οι κάτοικοι της γαλάζιας πολιτείας μαζεύονταν γύρω απ' τη βάρκα να την ακούσουν. Ψάρια, μικρά και μεγάλα, χταπόδια, σουπιές, καλαμάρια, φώκιες, ακόμα και τα κοχύλια ανοιγόκλειναν ρυθμικά για να τη συνοδεύσουν στο τραγούδι.

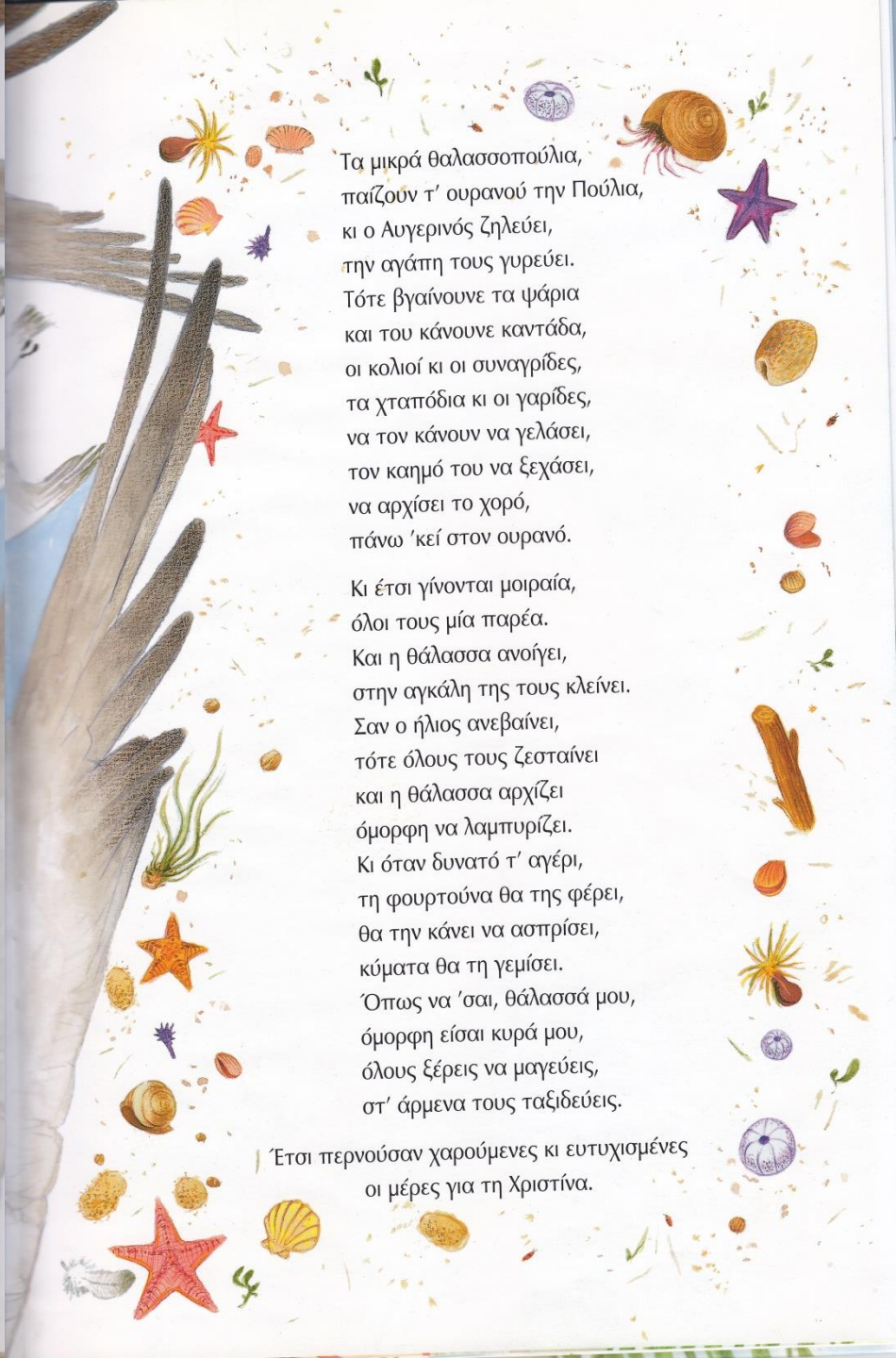

Τα μικρά θαλασσοπούλια,
παίζουν τ' ουρανού την Πούλια,
κι ο Αυγερινός ζηλεύει,
την αγάπη τους γυρεύει.
Τότε βγαίνουν τα ψάρια
και του κάνουνε καντάδα,
οι κολιοί κι οι συναγρίδες,
τα χταπόδια κι οι γαρίδες,
να τον κάνουν να γελάσει,
τον καημό του να ξεχάσει,
να αρχίσει το χορό,
πάνω 'κεί στον ουρανό.

Κι έτσι γίνονται μοιραία,
όλοι τους μία παρέα.
Και η θάλασσα ανοίγει,
στην αγκάλη της τους κλείνει.
Σαν ο ήλιος ανεβαίνει,
τότε όλους τους ζεσταίνει
και η θάλασσα αρχίζει
όμορφη να λαμπυρίζει.
Κι όταν δυνατό τ' αγέρι,
τη φουρτούνα θα της φέρει,
θα την κάνει να ασπρίσει,
κύματα θα τη γεμίσει.
Όπως να 'σαι, θάλασσά μου,
όμορφη είσαι κυρά μου,
όλους ξέρεις να μαγεύεις,
στ' άρμενα τους ταξιδεύεις.

Έτσι περνούσαν χαρούμενες κι ευτυχισμένες
οι μέρες για τη Χριστίνα.

Ένα πρωί όμως, ο ήλιος ξεκίνησε το καθημερινό του ταξίδι στον ουρανό χωρίς να καλημερίσει τη μικρή του φίλη.

— Μα τι έπαθε σήμερα ο ήλιος; Γιατί δεν μου χαμογέλασε; αναρωτήθηκε η Χριστίνα.

Τ' αγέρι ήρθε και της ψιθύρισε το μυστικό. Ο ήλιος ήταν λυπημένος.

Όλοι τα είχαν βάλει μαζί του. Κάθε πρωί άκουγε τους γονείς να λένε στα παιδιά τους: μην κάθεται στον ήλιο, μακριά! Στις παραλίες, μόλις τον έβλεπαν να κάνει τη βόλτα του στον ουρανό, όλοι κρύβονταν.

Έτσι ο καημένος αναρωτιόταν τι είχε κάνει και όλοι τον απέφευγαν.

Η Χριστίνα αποφάσισε να βρει τι συμβαίνει. Φώναξε λοιπόν τα θαλασσοπούλια.

— Ελάτε, μικροί μου ταξιδευτές, και πετάξτε μακριά, σε θάλασσες και σε στεριές, πετάξτε ψηλά στα σύννεφα και προσπαθήστε να μάθετε γιατί όλοι αποφεύγουν το φίλο μου, τον ήλιο. Τι τους έκανε; Ταξιδεύει κάθε μέρα για να τους ζεστάνει και να τους χαρίσει το φως του. Τι θα γινόμασταν όλοι εδώ στη γη, αν αποφάσιζε να μην ξαναταξιδέψει στα μονοπάτια τ' ουρανού;

Το θέμα ήταν πολύ σοβαρό. Χωρίς καμία καθυστέρηση, τα θαλασσοπούλια πέταξαν μακριά, σκορπίστηκαν σ' όλες τις κατευθύνσεις.

Ρώτησαν τα ξαδέρφια τους,
τα πουλιά του δάσους, τα
δέντρα και τα λουλούδια.
Ρώτησαν τα παιδιά της πόλης.
Ρώτησαν τα καβουράκια του
γιαλού και τα ψάρια της ανοιχτής
θάλασσας. Κι άλλους, κι άλλους,
κι άλλους. Και από όλους πήραν
την ίδια απάντηση.

Οι υπεριώδεις ακτίνες του
ήλιου, αυτές φταίνε. Αυτές
θέλουν να κάνουν κακό σε όλα τα
ζωντανά πλάσματα της γης.

– Μα τι τις έπιασε ξαφνικά αυτές τις ακτίνες και θέλουν να μας βλάψουν; Απόρησαν τα θαλασσοπούλια. Τόσο καιρό δεν πείραζαν κανέναν. Ξαφνικά γιατί;

– Να ρωτήσουμε τα σύννεφα, ίσως αυτά ξέρουν. Εκείνα είναι πιο κοντά στον ήλιο και παίζουν μαζί του κρυφτό, κάτι θα ξέρουν παραπάνω.

Πέταξαν λοιπόν όσο πιο ψηλά μπορούσαν και ρώτησαν το πρώτο σύννεφο που βρήκαν μπροστά τους:

– Καλό μας συννεφάκι, εσύ που βλέπεις κάθε μέρα τον ήλιο, πες μας, γιατί αυτές οι ακτίνες του, οι υπεριώδεις, όπως τις λένε οι άνθρωποι, θέλουν να κάνουν κακό στα πλάσματα της γης;

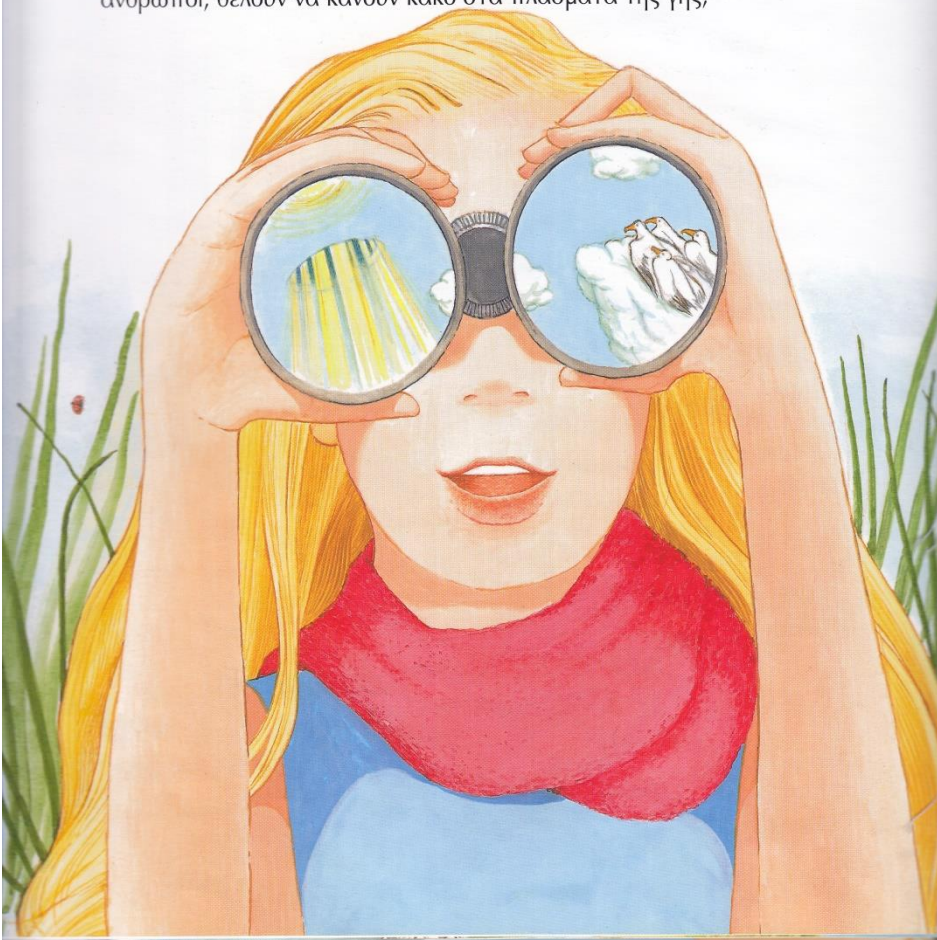
– Δεν φταίνε αυτές, καλά μου θαλασσοπούλια, απάντησε το σύννεφο. Φταίει η ομπρέλα της γης που χάλασε, ή μάλλον καλύτερα, που τη χάλασαν οι ίδιοι οι άνθρωποι.

– Μα για ποια ομπρέλα μιλάς; Δε βλέπουμε καμιά ομπρέλα.

– Και βέβαια δεν τη βλέπετε, δε φαίνεται. Καθίστε αναπαυτικά στην πλάτη μου και θα σας εξηγήσω. Το όζον, έτσι το λένε, αυτό είναι η ομπρέλα της γης. Αυτό την προστατεύει απ' τις βλαβερές ακτίνες του ήλιου. Αυτό δεν τις αφήνει να περάσουν και να πειράξουν κανέναν.

– Τι έπαθε λοιπόν αυτή η ομπρέλα, το όζον, όπως το είπες;

– Τι έπαθε; Σχίστηκε. Τρύπησε. Όμως δε φταίει αυτό, οι άνθρωποι φταίνε. Οι άνθρωποι μολύνουν συνέχεια τον αέρα. Οι καπνοί απ' τα εργοστάσια, απ' τ' αυτοκίνητα κι απ' τα δάση που καίγονται, ανεβαίνουν ψηλά στον ουρανό κι ανοίγουν τρύπες στο όζον.

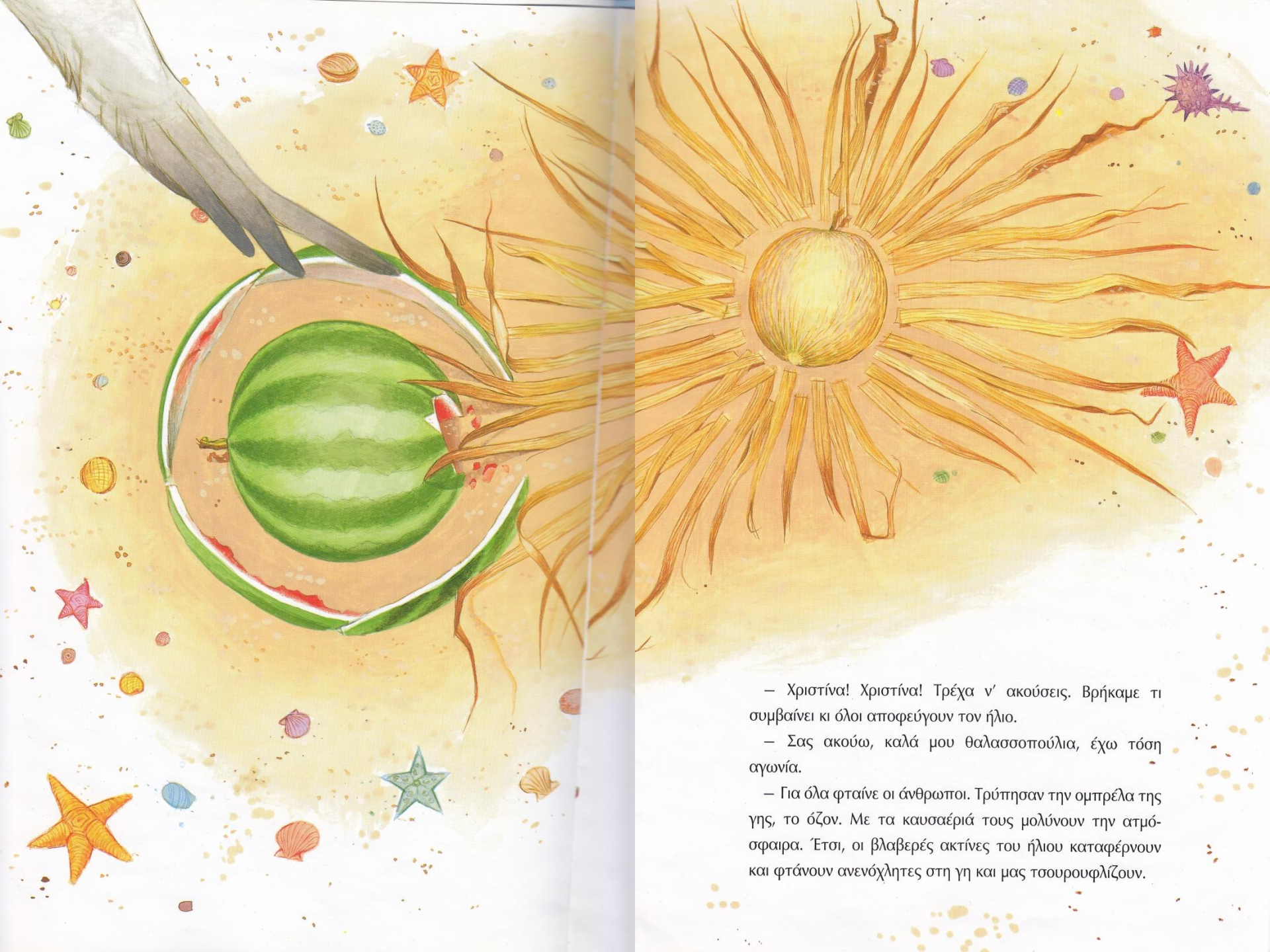

— Πρέπει να πάμε γρήγορα στη Χριστίνα και να της πούμε όλα όσα μάθαμε. Ίσως εκείνη βρει μια λύση.

— Στο καλό, καλά μου θαλασσοπούλια, και καλή επιτυχία, είτε το σύννεφο.

Τα θαλασσοπούλια πέταξαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν κι έφτασαν στο καλυβάκι της Χριστίνας. Έπρεπε να της πουν όσα άκουσαν.

– Χριστίνα! Χριστίνα! Τρέχα ν’ ακούσεις. Βρήκαμε τι συμβαίνει κι όλοι αποφεύγουν τον ήλιο.

– Σας ακούω, καλά μου θαλασσοπούλια, έχω τόση αγωνία.

– Για όλα φταίνε οι άνθρωποι. Τρύπησαν την ομπρέλα της γης, το όζον. Με τα καυσαερίά τους μολύνουν την ατμόσφαιρα. Έτσι, οι βλαβερές ακτίνες του ήλιου καταφέρνουν και φτάνουν ανενόχλητες στη γη και μας τσουρουφλίζουν.

— Τώρα καταλαβαίνω, είπε η Χριστίνα. Γι' αυτό, λοιπόν, λένε οι γονείς στα παιδιά τους να φορούν πάντα καπέλο όταν βγαίνουν στον ήλιο. Γι' αυτό, λοιπόν, τους βάζουν όλες αυτές τις κρέμες που προστατεύουν το δέρμα τους. Δίκιο έχουν. Ο καημένος ο φίλος μου, χωρίς να φταίει, έχει γίνει επικίνδυνος. Κάτι πρέπει να κάνουμε για να σταματήσει αυτό το κακό. Θα μπαλώσουμε την τρύπα που άνοιξαν οι άνθρωποι.

— Μα πώς μπορεί να γίνει αυτό; απόρησαν τα θαλασσοπούλια.

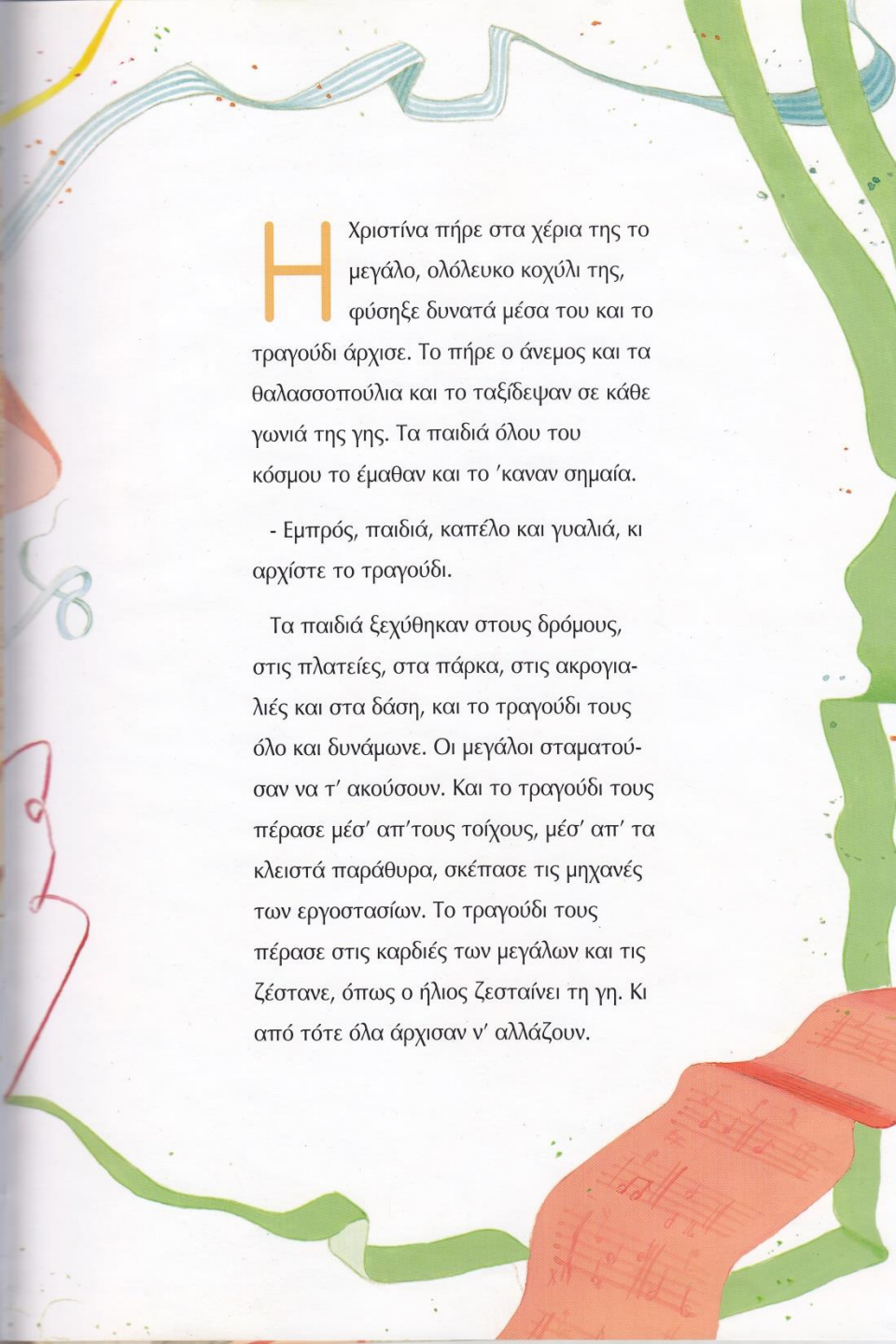
— Θα σταματήσουμε τη ρύπανση. Τρέξτε να βρείτε τα παιδιά όλου του κόσμου και να τους μάθετε το τραγούδι που θα σας τραγουδήσω. Εκείνα, με τις γλυκιές φωνές τους, θα το τραγουδούν κάθε μέρα να τ' ακούν οι μεγάλοι. Θα το τραγουδούν στο σχολείο, στα πάρκα, στις πλατείες, παντού, μέχρι που να φτάσει, όχι μόνο στ' αυτιά, αλλά και στις καρδιές και στο μυαλό όλων των μεγάλων. Και τότε όλα θ' αλλάξουν και θα μάθουν οι άνθρωποι να προστατεύουν τη φύση.

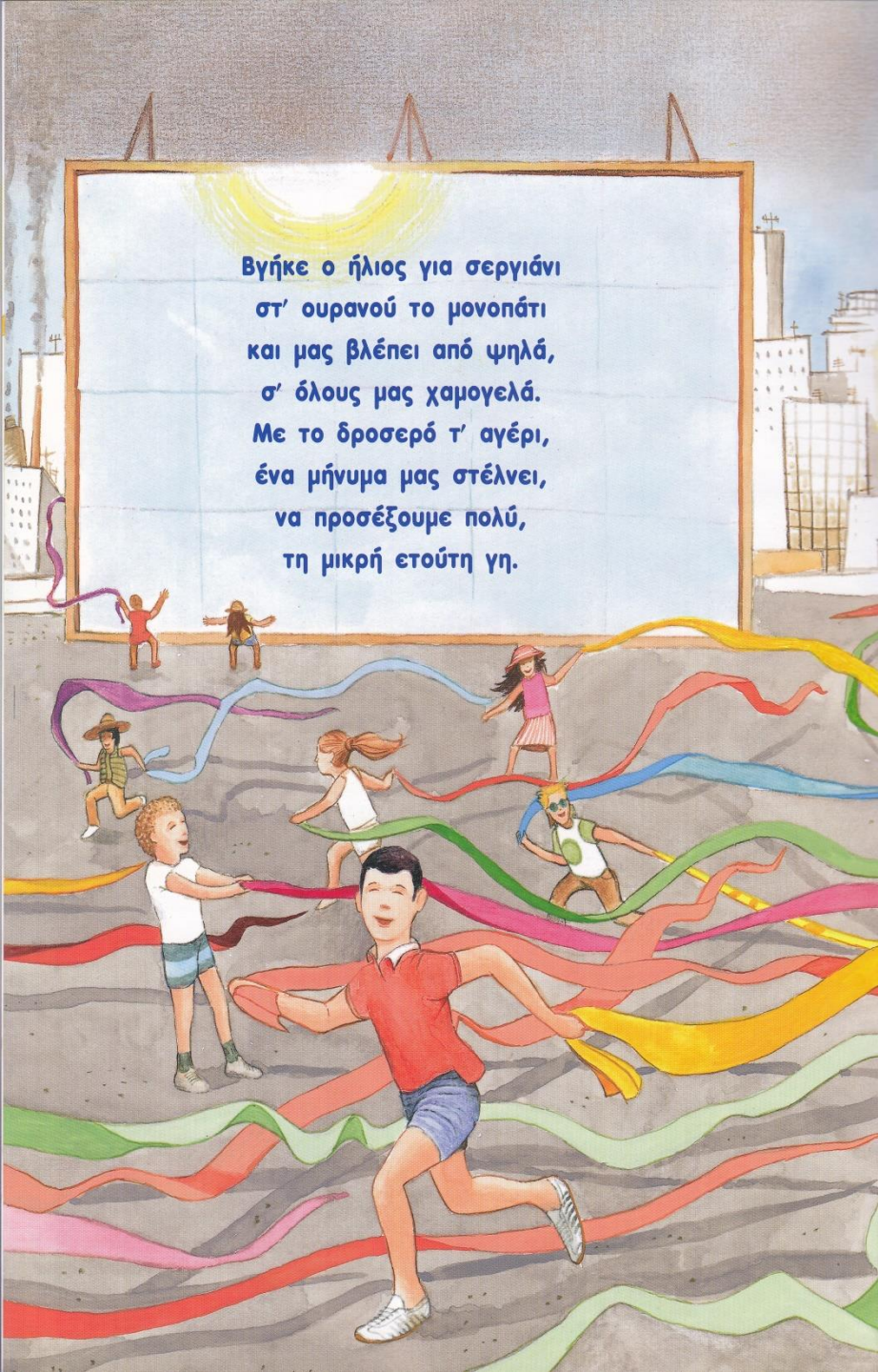

Η Χριστίνα πήρε στα χέρια της το μεγάλο, ολόλευκο κοχύλι της, φύσηξε δυνατά μέσα του και το τραγούδι άρχισε. Το πήρε ο άνεμος και τα θαλασσοπούλια και το ταξίδεψαν σε κάθε γωνιά της γης. Τα παιδιά όλου του κόσμου το έμαθαν και το 'καναν σημαία.

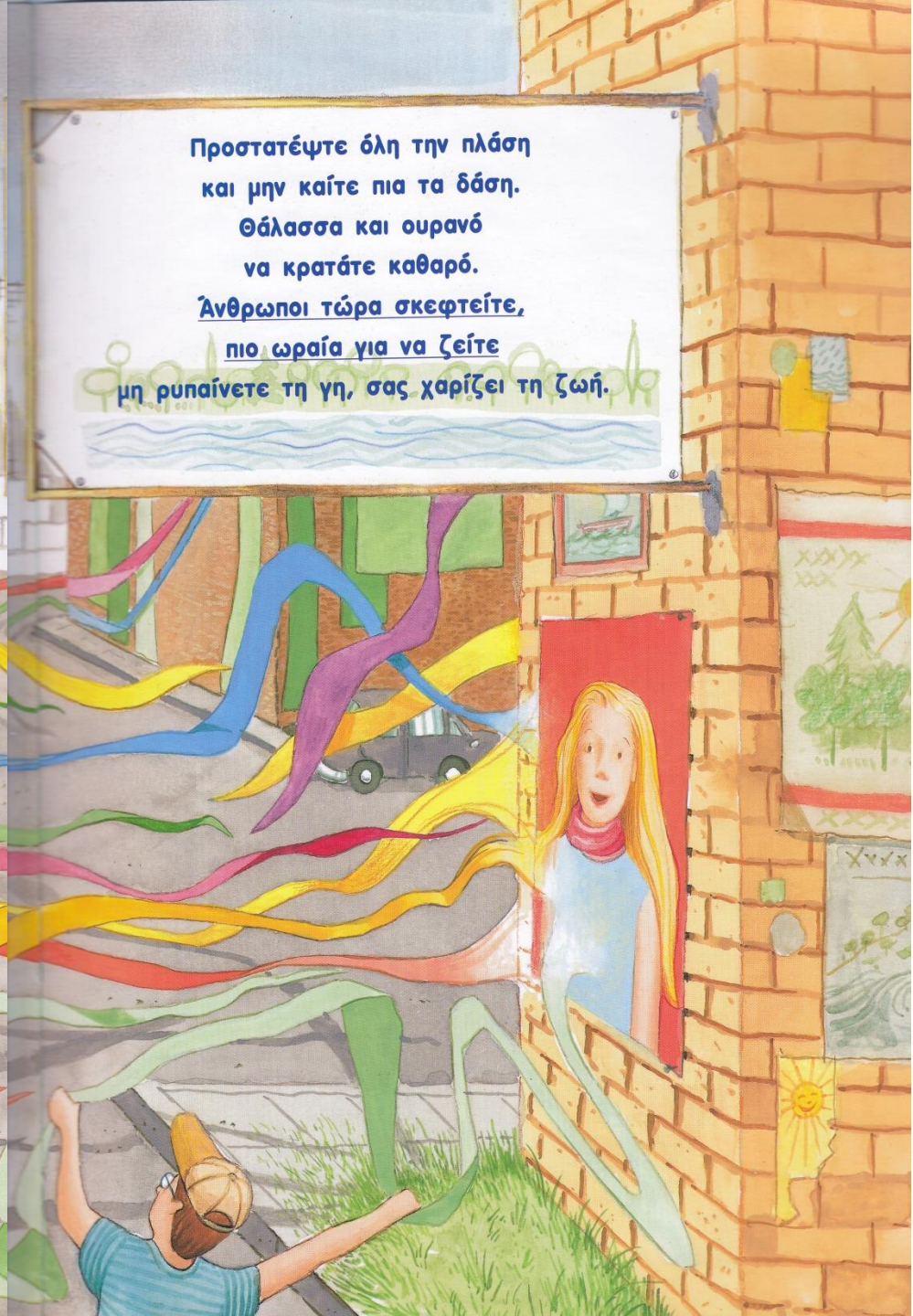
- Εμπρός, παιδιά, καπελο και γυαλιά, κι αρχίστε το τραγούδι.

Τα παιδιά ξεχύθηκαν στους δρόμους, στις πλατείες, στα πάρκα, στις ακρογιαλιές και στα δάση, και το τραγούδι τους όλο και δυνάμωνε. Οι μεγάλοι σταματούσαν να τ' ακούσουν. Και το τραγούδι τους πέρασε μέσ' απ' τους τοίχους, μέσ' απ' τα κλειστά παράθυρα, σκέπασε τις μηχανές των εργοστασίων. Το τραγούδι τους πέρασε στις καρδιές των μεγάλων και τις ζέστανε, όπως ο ήλιος ζεσταίνει τη γη. Κι από τότε όλα άρχισαν ν' αλλάζουν.

Βγήκε ο ήλιος για σεργιάνι
σ' ουρανού το μονοπάτι
και μας βλέπει από ψηλά,
σ' όλους μας χαμογελά.
Με το δροσερό τ' αγέρι,
ένα μήνυμα μας στέλνει,
να προσέξουμε πολύ,
τη μικρή ετούτη γη.

Προστατέψτε όλη την πλάση
και μην καίτε πια τα δάση.
Θάλασσα και ουρανό
να κρατάτε καθαρό.
Άνθρωποι τώρα σκεφτείτε,
πιο ωραία για να ζείτε
μη ρυπαίνετε τη γη, σας χαρίζει τη ζωή.

Ένα πρωί, ο ήλιος ξεκίνησε
το καθημερινό του σεργιάνι
στον ουρανό δίχως
να καλημερίσει
τη μικρή του φίλη.

—Μα τι έπαθε σήμερα ο ήλιος; Γιατί δεν μου χαμογέλασε;
αναρωτήθηκε η Χριστίνα.

Ήταν λυπημένος γιατί όλοι τα είχαν βάλει μαζί του.
Το μυστικό το ήξερε το αγέρι...
Θα καταφέρει το τραγούδι των παιδιών
να φτάσει στις καρδιές των μεγάλων
κι ο ήλιος να χαμογελάσει ξανά;

ISBN 960-87370-0-1

9 789608 737006 >